

regnet ved Opgørelsen af Mandens Basisformue i samme Forhold, som hendes Andel i Fællesboet ved hendes Død overgaar til Manden eller til de med ham paa Sluttidspunktet sambeskattede Børn.

Som Reglen er udformet, friholder den for Beskatning hele den Stigning, som Arvemidlerne eventuelt maatte være undergaaet paa Arveladerens Haand i Tiden mellem Basistidspunktet og Arvefaldet. Det siger sig selv, at der, navnlig naar det drejer sig om Arv, der er faldet henimod Stigningsperiodens Slutning, meget vel kan foreligge en endog meget betydelig og af Krigskonjunkturerne udsprunget Formuestigning paa Arvemidlerne, og det vilde derfor i og for sig have været ønskeligt, om en Beskatning af denne før Arvefaldet indtraadte Formuestigning kunde gennemføres. Dette kunde teoretisk tænkes gennemført enten hos Arvingerne, idet man som afgiftsfri Formuestigning kun tillod fradraget den Del af den modtagne Arv, der ikke oversteg en til Arvelodden svarende Del af Arveladerens Formue paa Basistidspunktet, eller hos Dødsboet, idet man optog dette til Beskatning af Formuestigningen i Tiden mellem Basistidspunktet og Arvefaldet og fordelte den heraf beregnede Afgift paa Arvingerne i Forhold til den modtagne Arv.

Begge disse Fremgangsmaader maa imidlertid efter de foretagne Undersøgelser og Drøftelser siges at ville støde paa praktisk talt uovervindelige, tekniske Vanskeligheder. Begge forudsætter, at det lader sig gøre at udfinde eller rekonstruere Arveladerens Basisformue under Iagttagelse af de Regler om Regulering af Basisformuen, som omhandles i Forslagets §§ 12—16, og dette paa et Tidspunkt, der kan ligge 5 à 6 Aar efter Arveladerens Død og efter Afslutningen af det ved hans Død stedfundne Skifte. At dette ofte vil være helt ugørligt behøver formentlig ikke nogen nærmere Paavisning, og at en Opgørelse af Formuestigningen under disse Omstændigheder vil være behæftet med en overordentlig Usikkerhed maa betragtes som givet. Naar hertil kommer, at Arven kan være forbrugt eller gaaet tabt i Tiden mellem dens Udlodning og Sluttidspunktet, og at en Beskatning af den før Arvefaldet indtraadte Formuestigning i saadanne Tilfælde vil kunne ramme Arvingen overordentligt haardt, maa det erkendes, at en saadan Beskatning retteligt bør undlades, og at man maa indskrænke sig til den Beskatning af Formuestigningen i Tiden mellem Arvens Udlodning og Sluttidspunktet, som efter Forslagets Udformning automatisk vil ram-

me ogsaa Arvemidlerne, idet det kun er disses Værdi paa Tidspunktet for deres Modtagelse, som kan fradrages i Slutformuen, jfr. Bestemmelsen i Stk. 2.

Fradragsberettiget er endvidere en Række Bøngangserhvervelser saasom modtagne Arveforskud og Gaver (bortset fra Lejlighedsgaver og lign.), skattefri Hædersgaver, Livs- og Ulykkesforsikringssummer, Erstatning for Tab af Stilling og for Skade af ikke økonomisk Art saasom Legemsbeskadigelse, Tort, Sveie, uforskyldt Fængsling og lign., frigjorte Henlæggelser til Pension eller Alderdomsforsørgelse samt endelig Lotterigevinster paa 2 000 Kr. eller derover. Naar Fradragsretten for Lotterigevinsters Vedkommende er begrænset til 85 pCt. af Gevinstens Bruttobeløb, maa dette opfattes som en grov Gennemsnitsregel, hvorved man har tilstræbt en principiel Overensstemmelse med de foreslaaede Regler om Fradrag af Arv og Gave, hvorefter det kun er Arvens eller Gavens Nettoværdi efter Fradrag af Arve- og Gaveafgift eller Indkomstskat, der kan fradrages i Slutformuen. Man regner herved over en Bank med en formodet Beskatning af Gevinster svarende til den i Lov Nr. 519 af 19. December 1942 fastsatte 15 pCt.'s Afgift af Gevinster i Klasselotteriet, uanset om Gevinsten efter sin Art og det Tidspunkt, paa hvilket den er faldet, omfattes af nævnte Lovs Bestemmelser, idet det i Praksis ofte vil være forbundet med uforholdsmæssige Vanskeligheder at udfinde Gevinstens faktiske Beskatning.

Til § 10.

I Stk. 1 foreslaas en Regel om, at 50 pCt. af saavel de paa Sluttidspunktet uforfaldne og ubetalte Skatter for Skatteaarene 1944—45 og 1945—46 som det den afgiftspligtige paa nævnte Tidspunkt endnu ikke paalignede Skattetilsvaret for Skatteaaret 1946—47 skal kunne bringes til Fradrag ved Opgørelsen af Slutformuen. Ud fra den Betragtning, at Skatten saavel af Indkomst som Formue normalt udredes af Indkomsten i den løbende Skatteperiode og kan fradrages i denne som en Indkomsten vedrørende Udgift, anses ved den almindelige Formueskatteligning hverken de paa Formueopgørelses Tidspunktet paalignede, men endnu ikke forfaldne Skatter eller det til den som Ligningsgrundlag benyttede Indkomst og Formue svarende, endnu ikke paalignede Skattetilsvaret som en fradragsberettiget Gældsbyrde. Dette Synspunkt, som i Lovgivningen er anlagt, for saa vidt angaar den ordinære Formueskattepligt, synes imidlertid ikke uden videre at kunne fastholdes overfor et saa dybt gaaende Be-